

i en lavere Klasse som en Mand, der paa Grund af den Maade, hvorpaa han er uddannet, ikke er tilstrækkelig udlært til at have Lov til at uddanne Lærlinge.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt en Mand kan siges at være faglært, har man undertiden nævnt saadanne meget begrænsede Fag som f. Eks. Cyklefabrikation; Cyklefabrikanterne giver sig jo ikke af med andet end at lave Cykler, og der er da blevet spurgt, hvilke Fordringer der skal stilles til en saadan Mand, for at han kan blive betragtet som faglært, altsaa have Lov til at antage Lærlinge. Et saadant Spørgsmaal vil vel falde ind under § 1, forsaavidt der i det hele bliver Tale om at lade en saadan Specialuddannelse falde ind under Lærlingelovens Bestemmelser.

Ifølge § 3 skal Indenrigsministeren være bemyndiget til at tillade, at Lærlingen kan faa Permission for et Tidrum af højst et Aar for at uddanne sig teoretisk. Det forekommer mig at være lidt omstændeligt, at man skal søge Indenrigsministeren om Tilladelse til noget saadant. Indenfor Bygningshaandværket har det i alt Fald altid været saaledes, at naar vi naaede den 1. Oktober, hørte Lærlingen op med det praktiske Arbejde og brugte sin Dag til at gaa paa Teknisk Skole, og naar vi saa naaede den 1. April, begyndte han igen med det praktiske Arbejde, og der var ikke Spørgsmaal om andet, end at han selvfølgelig var i Lære hele Tiden. Jeg tror aldrig, det Spørgsmaal er blevet rejst, at dette halve Aar ikke skulde medregnes til Læretiden; man er tværtimod gaaet ud fra, at det var nyttigt, at han fik denne teoretiske Undervisning paa en Tid, hvor der ikke var saa meget praktisk Arbejde som til andre Tider. Naar man nu imidlertid vil have en saadan Bestemmelse i Loven, synes jeg, det vilde være rimeligt at give den en lidt mere almindelig Form, saaledes at man ikke behøvede at søge Dispensation, men at Spørgsmaalet kunde afgøres uden andres Mellekomst.

Der har fra forskellige Sider været talt om, hvorvidt disse 5 Aar, som er den højeste Læretid, var for meget eller for lidt. Det forekommer mig, at det er et godt Maksimum, man der har sat, som ingen let kan komme i Forlegenhed ved. Der blev — jeg tror, det var fra det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussens Side — udtalt Forbavelse over, at der endogsaa indenfor samme Fag kunde være forskellig Læretid. Det synes jeg dog ikke er saa underligt. Vi Mennesker er jo ikke alle sammen ens, een kan blive oplært paa 3 Aar, og en anden kan godt være 4

Aar om det, der er derfor ikke noget underligt i, at Læretiden selv indenfor samme Fag kan være noget forskellig.

§ 6 er vel nok en af de vigtigste Paragrafer i Lovforslaget. Den højtærede Minister har i Bemærkningerne til § 4 oplyst, at de tidligere foreslaaede Bestemmelser om en Lærlings Forhold til faglige eller politiske eller andre Foreninger er bortfaldet; Grunden hertil er ikke, at Ministeren paa nogen Maade mener, at man skal kontrollere, om Lærlingen er i den ene eller den anden Forening, den højtærede Minister nærer tværtimod den Anskuelse, at det gaar alt sammen af sig selv. Det tror jeg ogsaa; men det forekommer mig dog, at man kan ikke have en Bestemmelse om den foreslaaede § 6, uden at man derved i Virkeligheden i høj Grad har begrænset den Maade, hvorpaa en Lærling har Ret til at slutte sig sammen med andre med Hensyn til, hvorledes han skal optræde overfor sin Mester; og jeg mener ogsaa, at det i § 6 i Virkeligheden er meget bestemt fastslaaet, hvorledes en Lærlings Stilling er i Tilfælde af Strejke eller Lockout, og hvorledes han i det hele taget altid skal vise Læremesteren Troskab, Lydighed og Ærbødighed og udføre det Arbejde, Mesteren sætter ham til.

Der blev i Gaar af det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen rettet stærke Indvendinger imod, at der i §§ 7 og 8 var kommet saadanne Udtryk ind som „som Regel“ og „saa vidt muligt“. Jeg synes, det var ganske med Urette; jeg finder, at der netop er god Anledning til at anvende disse Udtryk. Naar der er Tale om en Lærling og hans Læremester, skal Forholdet ikke være det, at Lærlingen skal kunne sige: Saaledes skal det være, her har jeg Loven, eller at han skal kunne staa med Uret i Haanden og sige: Tiden er gaaet, Farvel. Naar det er givet, at Lærlingen skal møde og gøre en eller anden Ting i Orden, kan det ikke være afgørende, om der gaar 5—10 Minutter over Tiden. Det er vist heldigst, at en Lov, der skal beskytte en Lærling, ogsaa beskytter ham paa den Maade, at han ikke kan foretage sig Ting, der er urimelige. Naar en halv Time skal fordeles paa Morgen og Aften til at gøre i Orden og lægge til Rette, er Tiden saa knebent tilmaalt som muligt. Jeg synes derfor, det er i høj Grad paa sin Plads, at der kommer til at staa „som Regel“.

Jeg er ganske enig med det ærede Medlem Hr. Pitzner i, at naar der i 2det Stykke er Tale om en halv Times Hviletid, maa det dreje sig om Spise- og Hviletid, idet man ikke vel kan tænke sig, at Lærlingen først skal have en halv Times Hviletid og derefter en halv Times Spisetid.